

Baja Mihály:
PÓSA LAJOS ÉBRESZTÉSE

Pósa Lajos, édesapánk,
Költögetünk, hallod?
Itt a tavasz, kivirágzik
Megint a sírhalmod.
Ébredj, ébredj! A magyar szív
A virradatát várja:
Bekiáltok a sírodba,
A nagy éjszakába.

Amióta te meghaltál,
Árva lett a nóta.
Ez a nép, a te néped,
Nem jár a fonóba.
Darumadár panaszolja,
A pacsirta sírja:
Pósa Lajos, édesapánk,
Jobb neked a sírba.

Hej, ha mégis fölébrednél,
Ha köztünk lehetnél!
Tudom, hogy fölmelegednénk
Megint a szívednél.
Odaállnál rendet vágni
Harcos csatasorba
S a magyar nép kesergője
Újra felzokogna.

Mesetermő csodafádat
Ha megráznád újra:
Az ölünkbe minden ágrul
Aranyalma hullna.
Dankó Pista hegedűje
Pósa-dalra gyúlna:
Az egész nagy Magyarország
Virágba borulna!

Nincs miköztünk olyan ember,
Amilyen te voltál,
Akinek a szíve-lelke
Tiszta, mint az oltár;

Lehajoltál a fűszálhoz,
S föl az égre néztél,
Minden igaz magyar embert
Magadhoz ígértél.

Muzsikaszó csengve-bongva
Zsolozmázott benned,
Átölelte a világot
Égő, nagy szerelmed.
Kicsinyt, nagyot melegített
Nagy szíved zsarátja,
Most is ég: a sírodból is
Fel-felcsap a lángja.

Én is ültem lábaidnál...
S harmattiszta szárnyon
Küldöm ezt a dalt, hogy égi
Ablakodra szálljon.
Sírodról egy rózságot
Könnyezve letéptem
S most a szívem melegétől
Kivirágzott szépen.

Jertek, jertek, hadd osszam szét
A kinyílt virágot,
Hadd legyen a lelke köztünk
Mindörökre áldott.
S ha leszáll a csillagokbul,
Hogy minket öleljen:
Vigadozzunk és vigyázzunk,
Hogy sírva ne leljen.

(1934)